

“L'egoisme, l'únic que mou la meva protagonista, la fa mesquina”

Sílvia Romero (Barcelona, 1962) publica a Columna la novel·la *Ànima mesquina*, XVII Premi de Narrativa Sebastià Juan Arbó de Sant Carles de la Ràpita. És autora de contes infantils, narracions, poemes i d'una anterior novel·la, *Amor a sang freda*.

—Al final, la novel·lista conclou que l'ànima de la protagonista és mesquina. Ho es del tot?

—Sí. El que passa és que plantejaria com hi arriba. És una persona no hi neix, però les circumstàncies fan que arribi a ser-ho. És una nena consentida pels pares i quan queda orfe és acollida per uns oncles amb els quals no s'hi troba a gust perquè no s'esforça a comprendre'ls. Les circumstàncies la porten a un egoisme primer i a una mesquinesa total i absoluta, després.

—Per tant, podem parlar d'una víctima de les circumstàncies?

—Sí. El meu plantejament és aquest. Quan juga amb l'egoisme, la jugada no li surt bé, que és l'embaràs sense parella, i en una època de convencions socials, es troba en una situació conflictiva. I a partir d'aquí l'egoisme gradual la fa avançar i arribar fins i tot a la perversitat, però jo m'aturaria en la qüestió de la mesquinesa, bàsicament. Fa el típic camí iniciàtic, però a l'inrevés. En comptes de millorar, assoleix una plenitud en ella mateixa caminant cap a un altre vessant.

—Un altre tret de la vostra protagonista és que és una persona de poca empenta. És així? No acaba mai res, no s'esforça per trobar un camí sòlid a la vida. Per tant, acabarà acceptant el que la vida li ofereix, encara que sigui a contracor.

—A veure. L'egoisme és l'única cosa que la mou. Ni tan sols no sap el que vol. L'únic que vol és comoditat. Ser com era de petita amb els pares. Vol una infantesa eterna.

—La feu voyeur de les escenes de l'amiga prostituta que l'acull per simbolitzar que no és prou decidida?

—No, no. No està fet amb aquesta intenció. El *voyeurisme* que descobreix el vaig crear per simbolitzar millor el seu caràcter com a persona mesquina. Mira pel forat de la paret contra la voluntat de l'amiga. És un cop més aquest egoisme:

Sílvia Romero publica la novel·la *Ànima mesquina*, premi Sebastià Juan Arbó, a Columna.

fer el que vol sense fer cas del que li diguin les altres persones.

—Pel que heu escrit i dieu, les persones es poden titllar de mesquines i egoistes. Hi ha escriptors que no gosen ser tan contundents i fan actuar els seus personatges sense posar etiquetes.

—En el cas d'aquesta novel·la penso que sí. La Mercè no és mesquina, arriba a la mesquinesa, i el seu plantejament és d'egoisme.

—Gràcies a la seva forma de ser, de persona que no és corrent, és sempre imprevisible. El lector es demana sempre què farà, com acabarà. Per tant, la seva personalitat serveix per mantenir l'interès del lector, no?

—Sí. Realment és un dels elements clau que dota de certa intriga la novel·la. Tota novel·la ha de tenir una intriga, i no cal que sigui policíaca. El fet que sigui imprevisible serveix per captar l'atenció del lector i mantenir l'intrigulis de veure com reaccionarà davant de cada situació. Sabent

que reacciona sense pensar-ho prèviament, ni calcular què passarà amb la seva reacció.

—L'amiga prostituta és més lliure i formada que la protagonista, no?

—Sí. Més formada no en un sentit intel·lectual. Però sí. En el sentit que ha après tot el que cal saber de la vida.

—Feu servir sempre l'adjectiu més corrent i preferiu ser contundent a ambigua. Per arribar a tots els lectors?

—Escric com parlo. I dins d'un rigor lingüístic vull ser entenedora. Les meves històries són de la gent del carrer, del meu barri i per a ells són. No busco un públic elitista.

—Té, la vostra novel·la, trets de serial?

—Jo crec que sí.

—És voluntari?

—Sí. Vull que quan el lector acabi un capítol tingui ganes de llegir el següent.

—Sou molt explícita en les descripcions sexuals. Per què?

—Per veure com viu la protagonista les dues grans històries a nivell sexual.

Lluís Bonada